

hidtil have været optagne paa Regulativerne eller ikke, uden at hindre Drøftelsen eller Besvarelsen af det Spørgsmaal, om nogen til almindelig Brug ublagt Veie nu bør udslettes som ikke længere nyttig.

ad § 2.

Udvalget har anseet det rettest, at denne Paragraph alene kommer til at indeholde Regler om, hvorledes Fortegnelserne over Landeveiene blive at tilvejebringe, saa at den i Begyndelsen af Paragraphen givne Bestemmelse om, at Amtsraadene skulle overtage Bestyrelsen af disse Veie, udelades her og sættes i Forbindelse med de i Udkastets § 3 indeholdte Bestemmelser.

Søvrigt vil det, allerede som Følge af den Forandring, Udvalget har foreslaaet foretaget i § 1 Ltr. a, være nødvendigt at give nærværende Paragraph en anden Affattelse; men dertil kommer, at Udvalget finder, at den Indflydelse, som der bør indbringes Ministeriet paa Affattelsen af de omhandlede Fortegnelser, ikke, som Ordlyden i Paragraphen kunde synes at give Anledning til at antage, maa indskrænke sig til en simpel Approbation, men være saa omfattende, at Ministeriet, efter Prøvelse af de af Amtsraadene derom gjorte Indstillinger, selvstændigt kan tage Bestemmelse om, hvilke Veie der skulle henregnes til Landeveienes Klasse, en Myndighed, som ogsaa i Udkastets § 11 udtrykkelig er tillagt det. Det synes derhos naturligt at affatte Paragraphen saaledes, at deri indeholdes en ligefrem Regel ikke blot for de Foranstaltninger, der blive at træffe umiddelbart efter Lovens Vedtagelse, men ogsaa for senere Forandringer i Landeveisnettet.

Derimod har Udvalgets Fleertal ikke fundet Noget at erindre ved de øvrige i Paragraphen givne Bestemmelser, og navnlig maa Fleertallet billige, at der ikke paa Fortegnelserne over Landeveiene optages andre Kjøbstadgader end dem, som hidtil have udgjort en Deel af de tidligere Hovedlandeveie, med mindre Amtsraadene og vedkommende Kjøbstæders Communalbestyrelser derom ere komne overeens.

Undertegnede Sonne og Drejer have imidlertid ikke kunnet være enige heri.

Den gode gamle Sætning, som udtales i Veiloven af 1793, „at den, som har Nyttens af Veien, bør ogsaa bære Byrden af dens Indretning og Vedligeholdelse“, og som har begrundet visse Kjøbstadgaders Optagelse som Dele af Hovedlandeveiene, den samme Sætning turde tale for, at de Kjøbstadgader, som ere en Fortsættelse af de mindre Landeveie, ligeledes blive optagne. Her er jo desuden ikke Tale om, at Andet af Gaden kan komme under fælles Bestyrelse eller ialtfald Bekostning med Landet, end selve Kjørebanelen. At denne i de fleste Tilfælde og navnlig den, hvor den mindre Landevei fortsættes paa Byens anden Side, og hvor Gaden saaledes er en ligefrem Deel af Veien, benyttes i ligesaa stor, om ikke større Grad af de Veifarende og Tilkjørende, end af selve Byens Indvaanere, er en Kjendsgjerning. Men er dette saaledes, taler ogsaa Billighed for, at Amtet deeltager i Udgifterne til Kjørebanelens Istandsættelse og Vedligeholdelse. Kjørebanelen behøver dog neppe at være saa bred for de mindre Landeveisgader, som for Hovedveisgaderne, og vi troe derfor, at Bredden for hine kan indskrænkes til 9 Alen. Efter de Erklæringer, som Amtsraadene have afgivet over Veilovsagen, lader det sig imidlertid formode, at de fleste Amtsraad vilde flyde dette Spørgsmaal fra sig, og naar det derfor i alle Tilfælde skal heroe paa en Overeenskomst imellem Amtsraadet og vedkommende Kjøbstæders Communalbestyrelser, hvorvidt Forslag derom skal fremkomme for Ministeriet, saa forekommer det os, at de sidstnævnte Bestyrelser derved komme i et altfor uheldigt Forhold. Spørgsmaalet om visse Gaders Optagelse paa Veifortegnelsen bør kun afgjøres efter Grunde og Billighed, og kun Ministeriet staaer udenfor de modstridende Interesser. Det bør derfor ogsaa være dette, der ligesaafuldt faaer Myndighed til at bestemme, hvilke Gader, som til at bestemme, hvilke Veie der skal optages paa Fortegnelserne.

ad § 3.

Naar undtages den Forandring, som vi i Henhold til, hvad vi ad § 2 have bemærket,